

HECE

ARALIK 2019

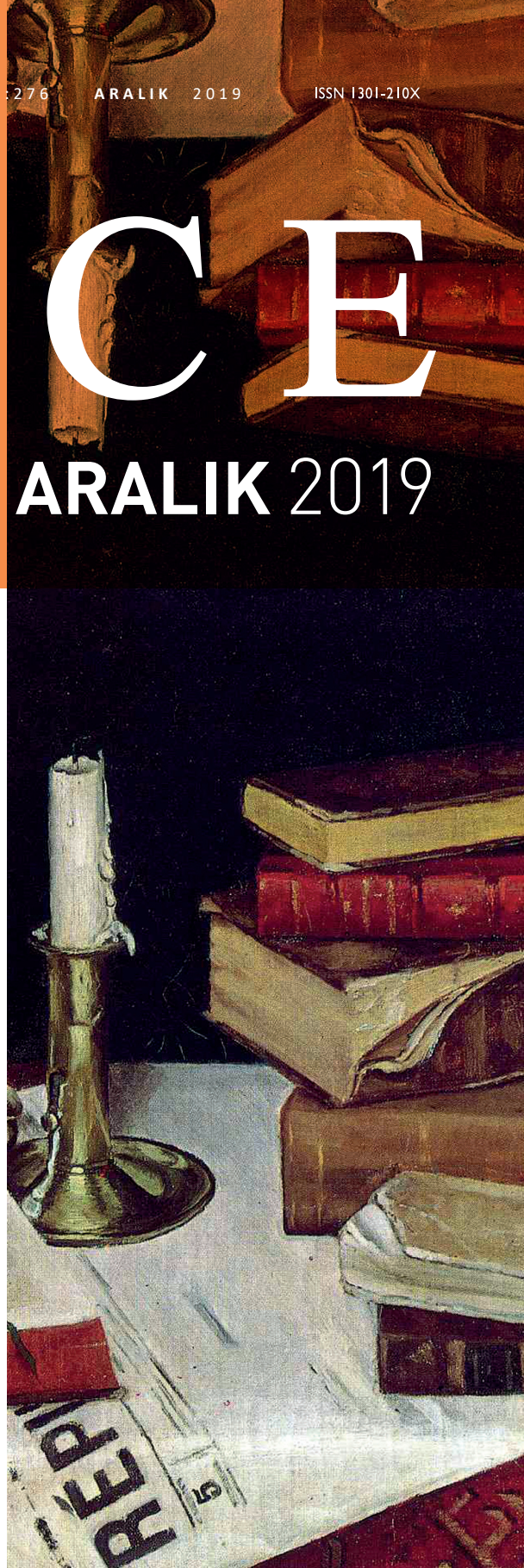
Dosya: Kitap Muhipleri

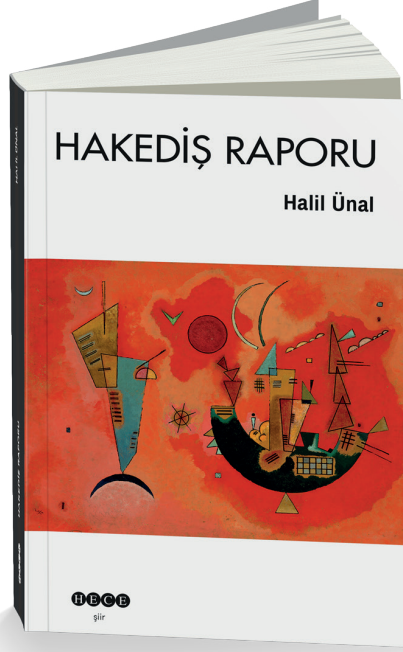
Linda Hutcheon'dan
"Tarihyazımcı Üstkurmaca;
Geçmiş Zamanla Uğraşma"

M. Kayahan Özgül ile
Bu Ayın Söyleşisi

Rasim Özdenören / Âtîf Bedir / Vural Kaya / Mehmet Aycı / Hasan Özlen / Burak Ş. Çelik / Ali Sali / İsmail Karakurt / Alişan Demirci / Yusuf Koşal / Şenol Korkut / Mehmet Tepe / Vaseftin Yağız / Eray Sarıçam / Çağrı Bayındırlı / Aziz Kağan Güneş / Emre Demir / Gülsen Kırac Bilir / Murat Çetin / Ali Karaçalı / Hasan Bozdaş / Linda Hutcheon / Yunus Balcı / Hayrettin Durmuş / Leyla Arsal / M. Kayahan Özgül / Mehmet Aslan / Semih Diri / Eyüp Tekin / İbrahim Demirci / Zelkif Yıldırım / Faruk Uysal / Hayriye Ünal / Ali Necip Erdoğan / Emin Gürdamur / Hatice Bildirici / Dinçer Eşitgin / Zümrüt Karabudak / Hüda Ay / İbrahim Eryiğit / Zühal Baylan

276





HAKEDİŞ RAPORU

Halil Ünal

Şiir, 88 Sayfa

Yirmi yıllık adımlarla mı yürünür hep böyle
Nasıl olur da nasıl daha azına razı olur ki insan
Meryemsizlik denmez mi buna
Fiziği alt üst eden bir girişimle



www.hece.com.tr



hece@hece.com.tr



[hecedergi](#)

AYLIK EDEBİYAT DERGİSİ YIL:23 SAYI:276 ARALIK 2019

ISSN 1301-210X

HECE

ARALIK 2019

276

K knyeye

HECE

AYLIK EDEBİYAT DERGİSİ
ISSN 1301-210X

YIL: 23 SAYI: 276

Aralık 2019 (Her ayın birinde yayımlanır.)

Yayın Türü: Yerel Süreli

Hece Yayıncılık Ltd.Şti. Adına Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Ö. Faruk Ergezen

Genel Yayın Yönetmeni
Rasim Özdenören

Yayın Kurulu

Âtîf Bedir, Cafer Haydar, Faruk Uysal, Hayriye Ünal, İbrahim Demirci

Yönetim Yeri

Konur Sk. No: 39/1 Kızılay/Ankara

İletişim

Tel: (312) 419 69 13 Fax: (312) 419 69 14

P.K. 79 Yenişehir/Ankara

İnternet Adresi: www.hece.com.tr

e-mail: hece@hece.com.tr

 twitter.com/hecedergi

 facebook.com/hecedergisi

Son Okuma: Âtîf Bedir, İbrahim Demirci

Teknik Hazırlık: Hece

Kapak: www.sarakusta.com.tr

Baskı: www.dumat.com.tr

2019 Yılı Abone Bedeli:

Yıllık: 220 TL.

Kurumlar İçin: 580 TL.

Hece+Heceöykü: 320 TL.

(2019 Yılı Dergi Aboneliğine 2019 Özel Sayıları Dâhildir)

Yurt Dışı: 150 Euro

Posta Çeki: 149582

Hece Basın Yayın Ltd. Şti.

Gelen yazılar yayımlansa da yayımlanmasa da geri verilmez.
İlkelerimize uymayan ilanlar alınmaz.

Baskı Tarihi: 30.11..2019

ÖNYAZI

Rasim Özdenören/Benzer Sözcüklerin Rakısı / 5

ŞİİRLER

- Âtîf Bedir*/Nuri Pakdil / 7
Vural Kaya/Bütün Seslerden Sonra / 9
Mehmet Ayıcı/Koşma-4 / 10
Hasan Özlen/Ötanazi Öncesi Not: Kin Sebebi / 11
Burak Ş. Çelik/Geber Sesi / 14
Ali Sali/İçinde İncitilmiş Bir Gökyüzü / 17
İsmail Karakurt/İncirlerle Konuşmak / 19
Alişan Demirci/Güzellik / 20
Yusuf Koşal/Bin Düğmeli Yaka / 23
Şenol Korkut/Helâl Topraklar / 25
Mehmet Tepe/Mezura / 26
Vasfettin Yağız/392. Dada'nın Adil Bir Akşamı Beklediğine Dair / 27
Eray Sarıçam/Gece Terörü / 29
Çağrı Bayındırlı/Senden Gelenler / 31
Çağrı Bayındırlı/Ortaduyu / 32
Aziz Kağan Güneş/Vasiyet / 33
Emre Demir/Hiç Yaşında / 34
Gülşen Kıraç Bilir/Mat Bir Zaman Aralığı / 35
Murat Çetin/İsmarlama Bir İnanç / 37

GÜNLÜK

- Ali Karaçalı*/Günler / 38
Hasan Bozdaş/Mağrib Günlükleri III / 44

YAZILAR

- Linda Hutcheon*/Tarihyazımcı Üstkurmaca; Geçmiş Zamanla Uğraşma / 53
Hayrettin Durmuş/Büyülü Dağ / 70

AYIN SÖYLEŞİSİ

- Leyla Arsal*/*M. Kayahan Özgül* ile "Bir Dalga Gelip Yıkana Kadar..." / 74

DOSYA: KİTAP MUHİPLERİ

- Hasan Bozdaş*/Sunuş / 90
Mehmet Aslan ile Kitap Tutkusu Üzerine: "Bende Bulunmayı İstiyorum" / 93
Alişan Demirci ile Dergilere Dair / 100
Semih Diri/*Peter Kien* ile Kitap Tutkusu Üzerine Mülakat / 104
Eyüp Tekin/Bir Kitap Sevgisinin Tasviri / 107

OKURYAZARIN NOTLARI

İbrahim Demirci/Nurullah Ataç ile Refik Halid'in "ve"leri / 111

PORTRE

Mehmet Aycı/Derinliğine Deniz / 114

BENİM FİMLERİM

Zelkif Yıldırım/Luchino Visconti-L'Innocente (1976) / 116

HECE POSTASI

Faruk Uysal / 120

ÇEŞİTKENAR

Hece Yayın Kurulu Yazışırken: Eleştiriye Karşı Direnç Niçin Oluşur?
(**Rasim Özdenören, Hayriye Ünal, Ali Necip Erdoğan, İbrahim Demirci,**
Emin Gürdamur, Hatice Bildirici, Âtîf Bedir, Dinçer Eşitgin / 124

Zümrüt Karabudak/Antik Yunan'da Bir Şair: Safo / 126

Leyla Arsal/Dildeki Akışın Sınırlandırılmaz Büyüsü / 128

Hüda Ay/Adalet Ağaoğlu-Yüksek Gerilim Kitabında "Kadın" / 130

Ali Sali/"Kesilmiş Bir Gece Vakti Sesimiz" / 132

Ali Sali/"İşin Övgü Yanını Sen Tamamlarsın" / 134

YENİ KİTAPLAR

Hayriye Ünal/İmgenin İcadı-İkinci Yeni'nin Meşruiyeti / 137

İbrahim Eryiğit/Bin Türlü Yama / 141

Zühal Baylan/Uygunsuzlar / 142

Önyazi

Rasim Özdenören

BENZER SÖZCÜKLERİN RAKSI

Günlük konuşmalarımızda kimi sözcükleri birbirinin yerine kullandığımız oluyor. Sözcükler arasındaki ince ayrımları göz ardı edebiliyoruz. Şu üç kelime örnek olma açısından bana ilgi çekici görünüyor: keder, acı, tasa... Ama bunların her birinin kullanım yeri farklı bir özellik taşıyor...

Keder sözcüğüne sözlükte: “acı, üzüntü, dert, sıkıntı, ıstırap, tasa” gibi karşılıklar veriliyor. Keder belki bu sözcüklerin tümünün toplamı olabilir. Ama bir başına bu sözcüklerin hiçbiri keder sözcüğünü karşılamaya yetmiyor.

Acı... Bu sözcük acaba keder sözcüğünü tam karşılıyor mu?

Acı çeken birinin durumuyla kederli birini özdeşle-yebilir miyiz? Acı çeken insan, kıvranan, belki döşünü yumruklayan, belki saçını yolmaya kalkışan, yüzünü tırmıklayan birini çağırıştırıyor. Türkçede acı sözcüğü en çok ıstırap sözcüğünün karşılığı olarak kullanılıyor. Çevirilerde ıstırap sözcüğünün karşılığı olarak en çok acı sözcüğüne yer veriliyor. Belki de salt bu nedenle acı ile ıstırap sözcüklerini örtüştürmeye eğilim gösteriyoruz.

Acı olsun, ıstırap olsun, sanırım keder sözcüğünün

bende uyandırdığı duyguya tam karşılık gelmiyor. İstirap ya da acı çeken biri döşünü yumruklayabilir... Ama kederli olan?

Sanırım kederli insan tümüyle içine kapanır ve onun yüzünü kara bulutlar kaplar. Kederli biri tümüyle kendi içine döndüğünden veya gömüldüğünden devinimsizliğe boğulur; devinimsizlik içinde boğulur... İstirap çeken kendi derdini, halini anlatmaya teşnedir. En azından Dostoyevski'nin romanlarında acı ya da ıstirap çekenler çektikleri acının nedenini anlamaya, anlatmaya çaba gösterirler.

Oysa kederli insanın kendini anlatmaya mecali yoktur. O, sıkıntısının yoğunluğuna gark olmuş haldedir. Buradan hareketle kederin öznel (sübjektif), başka bir deyişle kişinin kendinde içkin, kendi özüne yönelmiş bir duygu olduğunu ileri sürebiliriz. Acının (ıstirap) ise kişinin kendi dışında duran bir nesne (olay) dolayımında yaşanan bir duygu olduğunu ileri sürmeye yatırım. Kişinin kendi başına gelen bir felaket dolayımında yaşadığı duygu keder iken; dışarda, dış dünya dolayımında yaşadığı duygu acı (ıstirap) olsa gerek sanıyorum.

Peki, tasa sözcüğü kederi karşılayabilir mi?

Sanıyorum. İnternet ortamındaki Sesli Sözlük tasa sözcüğünün karşılığında şu açıklamayı veriyor: "Tatmin edici olmayan veya tedirgin eden durumların ortaya çıkmasını önleyebilmede, güvensizlik içinde bulunulduğunda duyulan tedirgin edici duygu." Vurgu, "tedirgin edici duygu" sözcüklerinde toplanıyor. Tasalı kimse kıpırdanan, dudaklarını kemiren, belki bilinçsizce ortalarda gezinen, volta atan birini çağrıştırıyor. Kederli birinin mağmum, kıpırtısız, kendi içine dönmüş devinimsizliği görünmez onda. Tasalı kimse sıkıntısına çare bulmak üzere çevresini, çevresindeki insanları yoklar, onlara soru yönelir; kederli insansa sorulanı yanıtlamak için omuz silkmeye bile üşenir.

Keder sözcüğünün karşılığı olarak öngörülen öbür sözcüklerin her biri için benzer tanımlar geliştirebiliriz. Hiçbirinin keder sözcüğünü bir başına karşılamadığını belirlemek zor görünmüyor. Ne ki, her bir sözcüğün kendi başına taşıdığı anlamı tümüyle bir başka sözcüğün üstüne oturtamıyoruz. Her birinin kendine özgü ince ayrımlar taşıdığı anlaşılıyor.

Şu cümleyi üzerinde düşünölmek üzere öneriyorum: Babamın ölümü beni kederlendirir (öznellik), Hz. Hüseyin'in şehadetinden acı (ıstirap) duyarım (nesnellik), maden ocağındaki bir arızada mahsur kalan işçinin kurtarılıp kurtarılamayacağı kuşkusundan tasalanırım. Ne dersiniz?

Bu duygulardan hangi romancıda hangisini gözlemleyebiliriz?

Kafka'da belki keder vardır, Dostoyevski'de acı, Faulkner'daysa tasa...

Bana öyle geliyor. Üzerinde düşünmeyi öneriyorum...

Âtîf Bedir

NURİ PAKDİL

I

*Bismillab, bir daba Bismillab, Kaf Lam Mim
Akan kandır, ahir zamandır, kalemim kalemdir
Vakitleri muhacir çocukların masumiyetiyle çağır
Aç hançereni ey de! İnsan ey! İnsanı savun!
Bir daba de ses yükselsin arşa, dökülen kandır*

Ben o vakitler çocuktum, yalnız kuşlarını bilirdim göklerin
Kalbinin üstünde bir avuç güneş taşıdığından haberim yoktu
Ben o vakitler çocuktum, okuma yazma bilmezdim
Bir dağa öfkeyle bakar, neden öfkelendiğimi bilmezdim
Sonra dağın arkasını gördüm, hayretim büyüdü
Bir Öldürme Töreni yapılıyordu, Bakır Dönemi'ydi
Hiç haberim yoktu Biat ve Umut'la savunulan buğdaydan
El-Aksa denince kanadığından haberim yoktu sükûtunun

Sonra büyüdüm, çeşmeler akarken büyüdüm
Tanklar geçerken, yağmur yağarken, kurulurken dünya yeniden
Kulağıma bir muştu gibi fısıldanan adların peşine düştüm
Irmakları denize ulaştıracak, alınımıza yazılan kaderin peşine
Tüm uğultular arasında çarparken şehrin çavlanına
Buldum o gökkuşağı altında yürüyen ve bir daha yürüyeni
Yürüdükçe arkasında izler bırakan, izini kaybettiren
Yol bitti derken, tekrar bulduranı buldum

Buldum ve gördüm elindeki büyük magmayı
Bir duvarı yıkmak için işçilere işaret ediyordu
Gösterdiği yerden bir taş düşmüştü, gördüm
Bakmadan sağına soluna, namluya bir kitap sürüyordu
Bir elinde defter, diğerinde kalem, harlıyordu bir ateşi
Söylenmemişti daha söylenecek sözlerin tümü
İşte orda uygun adım yürüyen ağır onarım ustası
Gri işçi, mavi işçi, emek, edebiyat ve alın teri

II

Ben daha çocuktum annemle babam beni kurdu
Aşk beni kurdu ve içime bir volkan ecti
Gün geldiğinde patlayacak dağ aradım durdum
Çünkü unutulmuş ilk söz harlanıp duran ateşti
Ben annelerin Kudüs'ü, babaların Cezayir'iyim
Kapalıçarşılardan bir pazen kokusuyla süzülür geçerim
Düşlerim, yüzümde atlastan bir yeryüzü
Onarmaya geldim yıkılan yanlarınızı, putları yıkmaya

Bitlis çehreli çok yanık insan gördüm Maraşlı Halepli
Afrika yüzlü Bilâli adamlara selam verdim Paris'te
Bugün Ortadoğu nasıl diye sorduğunda Fethi ağabey
Kutlu emaneti insana duyuran ezeli ve ebedî sesi bildim
Bildim, "Gözü olana sabah ışıkmıştır" sözünün sahibini
Hiç âşık oldunuz mu diye sormadan âşık oldum
Yeryüzünü Asya atımla dolaştım uçtan uca
Bir kanadımda annem, bir kanadımda babam
Gide gide Cezayir'e varan adamlar sonra ne yapmışlar?
Diye sormadım, çünkü bildim, bana bildireni bildim
Tüm sorularımın cevabını buldum, öpüp başıma koydum

Şimdi doğrul, ayağa kalk, kolunu kaldır, ver selamını
Bir militan gibi, devrimci gibi, kalabalıklar şöyle bir ırgalansın
Kimseyi iplemeden doğrul, ayağa kalk, dur öylece
Sars toplumu, sözünü söyle ve git, duyanlar duysun
Söylenmedik söz kalmasın gök kubbe altında
Çağı yargıla, mahkûm et, hücreye at
Düştüğü yerden kaldır kelimeyi, bilenler bilsin

Ben bir derviş hüneriyim, şehre doğru koşan adamım
Putları kıran İbrahim'im, aşk ateşiyle yananım, bir çığığım
Darası alınmış sözüm, namluya sürülmüş kurşunum
Mekke-Medine-Kudüs-Şam-Bağdat-Tahrân-İslamabad
Kahire-Saraybosna-İstanbul hattında gönderilen selamım
Ben umut yerine Türkiye yazarken
Yeryüzünün hâlinde mütemediyen müteessir olanım

Vural Kaya

BÜTÜN SESLERDEN SONRA

Seslerin ardı arkası kesilmeyecek bu belli
 Kara haberler için zaman borazanları uluyor
 Ülkemin mevsimlerine göz koymuş olmalılar belli
 Saçlarını sevmeye kıyamadığımız sevgilimiz gibi
 Ülkemiz, bizim her birimizin birlikte çıkmayan avazı
 Kimse bilmeyecek genç bir adamın iç sızılardan
 Üryan ve korkulu heykeller biriktirdiğini

Herkes kendi ölümünde güzelleşecek bu belli
 Ölümüm sıra gelmeyecek bir daha kusursuz elleri
 Ve ardım sıra adımla seslenenlerin akşamında
 Bir serçe sürüsü gibi içime oturan tam şuramda
 Diz bağları çözülerek şehirlere yönelmelerinden sonra
 Geriye ne kaldıysa benim cesedimi onun içine koyun işte

Artık ne yana dönse gemimiz bir gemi değil
 Okyanuslara rota kırmanın cengâver yiğitlerle
 Bir ilişkisi bir akrabalığı daha var elbet
 Çarpa çarpa ilerleyecek olan söylenceleri
 Donup billurlaşacak olan nesnelerin hesabını
 Okçu bir adam üstlenecek zamanın gerilmiş
 Yaylarını ve rüzgârı hesaplayacak inceden inceye
 Üstümüzden mavi gök kalkıp gidecek bu belli
 Kaderi hesaplamadığını çok sonradan anlayacak bir
 Adam ağır bir kederle; yakıcı bir kederle
 Dokunacak, ömürler tükenecek bir alın yazısına
 Bir lodosa karışacaklar çığlıklarıyla sevinçleriyle
 Hepsi belli besbelli tutmayan hesaptır dünya

Mehmet Aycı

KOŞMA-4

-Çobanoğlu'nun "Tamgalar kitabından çağrışım ve "ç/atışmalara" katkı olarak-

Ku-ku-kurda ça-ça-çakal maskesi
A-a-ayrık ge-ge-gelemiyorsa
Ba-ba-barda ge-ge-geyik kafası
Ne-ne-nefes a-a-alamıyorsa

Yı-yı-yılkı yı-yı-yılgı/n akıyor
Ta-tay-lar ti-ti-tiner çekiyor
Ba-ba-balık tü-tü-tütsü yakıyor
Gö-gö-göle da-da-dalamıyorsa

Ko-ko-koyun ka-ka-kayadan düştü
İ-i-itler o-o-ona üşüştü
Ke-ke-kemiğini bö-bö bölüştü
A-a-artık me-me melemiyorsa

A-a-azgın a-a-ahır iyesi
Ka-ka-kara ke-ke-kedi yiyesi
Ka-ka-kazı ka-ka-kazan diyesi
Ü-ü-üçü bu-bu-bulamıyorsa

Dö-dö-dörtgen ü-ü-üçgen kartlara
A-a-altı ye-ye-yedi patlara
Ko-ko-koşma ko-ko-koşum atlara
Jo-jo-jokey o-o-olamıyorsa

Hasan Özlen

ÖTANAZİ ÖNCESİ NOT: KİN SEBEBİ

daha önce de savaşmadım değil

de ki: *kalbim uzak, çok uzak bedenime*
 hangi şehir çağırıdıysa bir parçamı bıraktım
 gençlik hatası değil tercümesi olanların
 ayaklarım olmaması gereken istikamette
 –belki de
 bu özümdeki yama bu kafamdaki paranoya
 bu tenimde dolaşan el pişmanlığı kötülüğün
 bilirim, sığmaz dört kitaba da yaptığım

ayrılmadım başından içime çakılan mezar taşının

insanlık hâlâ sıcak fazla uzaklaşmış olamaz
 başkalarını arıyorsun yanında ağlamak için
 çaresizliğin çevirisi –tanrım neden susuyorsun
 –ya da
 dünyaya sırtını dayamış çocukluğunu
 geçmişin çarmıhına geren kelimeleri
 gölge misali takip eden hatıraları
 seni dinleyecek birine yakarmak istiyorsun

sarılıp uyuyacağım bir mısranın peşine düştüm

avuçlarımda mülteci ölüleri –gözlerim sıkılğan
 benden kopup giden parçalarla kurduğum ayın
 bitmesin diye el açtığım bu müessir zikir
 yenilgi ertesi yaralarımından çıkan kurşunların
 sonunda, tanrım tut ellerimden
 bağışlamak yetmiyor kendini
 dışındayım bütün evlerin

konusmak yetmez ciğerden gelmiyorsa ses

yürüdüm bir yerlere geç kalmış gibi acele
ve düşündüm durmadan karanlık nedir
burada çocuklar çabuk büyür erken ölür
babamı bir asit kuyusuna attılar
çocukluğum öldü sene 1993
hiç kimse yoktu yanımda
–veya

bazılarımız birbirini tanımadan gidecek yeryüzünden
birbirine değmeden düşmeden ötekinin gözlerine
neden hapsedilmiş yer altında yıllarca bedenim
karışmamış balçığa, toprak olamamış güzelliğim

kirlenmiştir bizimle birlikte sevdiğimiz tüm çiçekler

anahtarlar döner fakat kapı açılmaz
ayaklarım çürüdü, ellerim bir başkası
uzağı yurt edinen sesin, sesin ve ellerin
pelteklğim bundan radyoaktif serpentin
bellek yitimi illüzyon her gece narkoanaliz
bundandır şiir –bitmeyecek kimsesizliğin
yazmak geri gelişidir başa dönmenin

tüm mısralar dönüp dolaşıp susmaya varır

robotik bakışlar, kendinden uzak cesetler
utaç: şiddetten ölen kadınlar için dijital anıt
çocuk tecavüzleri sadece haber değeri taşır
kardeşim çok ilerledik kaçınıcı yüz yıldayız
çağınız kahrolsun –koro: temiz kalbimiz
asırlardır yüreğimize inmeyen zülfikar
bizi terk ettiğinden beri halife siyah
ışık sızıyor perdelerin arasından
ey taşı çatlatır kalbin senin –ey taş
ellerin el bahçesi, oysa sesin beni sakinleştirsin
görmeden bir çocuğun büyümesini
dört kardeşimle intihar ettim
insanlar ise devam etti hayatlarına
(bitti mi, bitmedi..)

düşüyorum durmadan kalbim denilen tuzağa

insan, nişyan demektir aynı zamanda
bu yüzden beni sevme, beni anla
neden böyle zaman, neden ölmüyor hâlâ dünya
kızıla boyanmak zorunda değil tabutlar
hani temizliyordu ateş her şeyi –öyle demiştin
mukaddes ağrım, elemim, güzelliği hiçliğimin
geçmişin kabuğu yeniden kalkar ve kanar
hesap gününü bilmek yetmiyor aklını kaçırmaya
öfken göğsümü vurur dilimi çözecek sensin
o halde ey kutsal bıçak –gözlerim açık
deş iyileşmeyen kafatasımın içini
ve ne olur bir daha geri gelme
işte bu yüzden
sonsuz kadar uyumak ve uyanmamak seninle

Burak Ş. Çelik

GEBER SESİ

I.

“karda ne güzeldir yüzü”
yüzü güzeldir ne karda
ne baharda

ay serince örtüyü üstüne
çırılçıplak kalıyor
sokak araları puşlarla doluyor
şehrin yüzü kalplerin içi
sesi çatal bıçak | demir
sus ve konuş
geber sesi

II.

tita koca bir dev
dağların doğurduğu dövdüğü örslerde
çayırlarda at binmiş yele tutmuş
yele vurmuş kara saçlarını
konalgalardan kaçmış satmış
atını otağını

ve işte şehre girer
memelerinden süttozu akar şehrin
barikatlara basa basa yürür
bankalara banknotlara
kollarında timsah taşır kadınlar maden
kollarında kadın taşır beyler
çocuklar yusyuvarklık özleriyle
çocuklar ölmemiş daha

hiçbir şehirde ölmez çocuklar
onlar büyüyünce kefenlenir
onlar büyüyünce oynar misketle
ruj sürerler birbirinin göğsüne
sanrıları büyür onlar büyüyünce

işte bakın tita yüzlere utanarak
 annelerin yüzlerine kadınların
 -kadınlar parkelere bakıyor. bir yüze
 bakarak doğuruyor kadınlar
 tuvaletlerde bizi
merdivendiplerinde

beyler janti **janti janti**
 karınlarına basarak doğurtuyor karılarını
 susuşlar kuş oluyor suratlarına
 kan sığıyor erkeğin suratlarına
 yaşına basmış bir cenin düşüyor içimizden
 rimeli akmış şehirlere
 ve günahsız bebelere
 ad veriyor nüfusçular
 ve sözlükler

tita kadınları görüyor
 beyleri sabileri
 nedir bu resmî geçit her sabaaah
 boynunuzdaki zorgular nedir
 metrobüsler tramvaylar sizi taşıyan
 sizi taşıyan sizi taş
 göğsünüzdeki saçıntılar aşk diye
 kısıkcında tanrı sizi kırbaçlayan
 sizi dize getiremeyen aman
 dileyin altarla
 dileyin altarla dileyin
 göğsünüzde kara inciler büyüyor
 o kara **in...**

III.

K.O.R.O:

biz musmutluyuz biz
 bize ilişmeyiniz
 aynen ilişmeyiniz